

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. София, 02 април 2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, III НО, в публично заседание на двадесет и пети февруари през две хиляди двадесет и първа година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: МИЛЕНА ПАНЕВА
НЕВЕНА ГРОЗЕВА

при секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора Стелияна Атанасова
изслуша докладваното от
съдия ИВАНОВА касационно дело № 17 по описа за 2021 г

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимата В. Я. Г., депозирана чрез защитата, срещу решение на Бургаски апелативен съд № 161 от 19.11.20 г, по ВНОХД № 165/20, с което е потвърдена присъда на Бургаски окръжен съд № 334 от 21.11.2019 г, по НОХД № 14/19, и съгласно чл. 59 НК, е зачетено времето, през което спрямо подсъдимата е изпълнявана мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 21.11.2019 г до влизане на присъдата в сила.

С първоинстанционната присъда подсъдимата е призната за виновна, както следва:

1/ в това, че в периода от неустановена дата в началото на месец май 2013 г до 1.08.2014 г, в [населено място], при условията на продължавано престъпление, противозаконно е лишила от свобода Д. Г. М., като лишаването от свобода е продължило повече от две денонощия, с оглед на което и на основание чл. 142 а, ал. 4, пр. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 54 НК, е осъдена на шест години „лишаване от свобода“,

2/ в това, че от неустановена дата в началото на месец май 2013 г до 1.08.2014 г в [населено място], с користна цел, по особено мъчителен начин за пострадалия, предумишлено, е умъртвила Д. Г. М., който е бил в безпомощно състояние, с оглед на което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 5, т. 6, пр. 3, т. 7 и т. 9 вр. чл. 115 и чл. 54 НК, е осъдена на седемнадесет години „лишаване от свобода“,

3/ в това, че за периода от 1.09.2014 г до 31.08.2016 г, в [населено място], при условията на продължавано престъпление, с цел да набави имотна облага за себе си, като пълномощник на Д. Г. М., е възбудила и поддържала заблуждение у служителите на „банка“, клон /населено място/, като с това е причинила имотна вреда на НОИ, в размер на 21 140 лв, с оглед на което и на основание чл. 210, ал. 1, т. 3, пр. 2 вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 54 НК, е осъдена на три години и шест месеца „лишаване от свобода“.

На основание чл. 23 НК, ѝ е определено едно най-тежко общо наказание, а именно: седемнадесет години „лишаване от свобода“, при „строг“ режим.

На основание чл.59 НК, е зачетено предварителното задържане, считано от 23.08.2016 г до 28.05.2018 г.

С жалбата се релевират всички касационни основания. Изтъкват се следните аргументи: Приетата от апелативния съд фактическа обстановка е буквален препис на мотивите на първата инстанция. Липсва собствен / на въззивната инстанция/ анализ на събраните доказателства и доказателствени средства. Неправилно е отказано изслушването на Съдебно-психиатрична експертиза на пострадалия, както и нова Съдебно-медицинска експертиза, с което е допуснато нарушение на правото на защита. Апелативният съд безкритично е възприел правните изводи на първата инстанция, които са неправилни и съдържат вътрешни противоречия. Липсва анализ на гласните доказателства, изводими от показанията на разпитаните свидетели, както и липсват съображения за това: коя част от приобщените показания е кредитирана и по какви аргументи. Декларативно е отхвърлено възражението на защитата, че подсъдимата не е имала правно задължение да полага грижи за бившия си съпруг. Не са обсъдени показанията на св. М. и тези на св. Р. в тяхната цялост, и по-точно, във връзка с особеното психично състояние на пострадалия. Доказано е, че пострадалият е пребивавал в жилището на подсъдимата доброволно, което изключва обективната съставомерност на деянието по чл. 142 а НК. Не е установено, че Д. М. е бил заключван в стая от жилището и не е напускар стаята, както и не е установено, че му е бил отказан достъп до сервизните помещения, а оттам, и не е налице противозаконно лишаване от свобода. Не е съобразено, че пострадалият е напускар апартамента, за което е съобщила св. Я. – Д.. При преценката дали е налице съставомерност по чл. 142 а НК не е взето предвид, че по медицински показания, М. е имал препоръка да спазва режим на легло, което самостоятелно изключва лишаването му от свобода. Не е съставомерно деянието по чл. 142 а НК и при второто му настаняване в апартамента, доколкото М. е имал възможност да сигнализира полицията или да уведоми съседи, ако не е бил съгласен да се върне в жилището. Не е установено защо пострадалият се е върнал на място, където е бил измъчван, а и отговор на този въпрос не е даден от съда. Налице е вътрешно противоречие в становището на съда относно механизма на причиняване на смъртта на пострадалия, а именно: в решението се сочи, че подсъдимата не е полагала дължимите грижи, тоест, е извършила бездействия, и в същото време, че се е отнасяла нехуманно към пострадалия, с което е извършила действия, довели до неговата смърт. Не е установена с категоричност датата на смъртта, а са ползвани избирателно обясненията на подсъдимата. СМЕ е базирана на част от свидетелските показания, като е игнорирана друга част от тях, които са в противоположен смисъл. Не е съобразено, че възможна причина за „кахексия“, довела до смъртта на пострадалия, би могла да бъде заболяване /например онкологично заболяване/, какъвто вариант не обсъден от съда. Не е налице „користна цел“, тъй като материалната облага /пенсията на пострадалия/ е била получавана от подсъдимата като негов пълномощник преди настъпване на смъртта. Липсва подробен анализ на квалифициращите признаци „предумисъл“ и „безпомощно състояние“. Събраните доказателства изключват наличието на „безпомощно състояние“, а не е изследвано дали особеното психично състояние на пострадалия не се дължи на алкохолна абстиненция, в какъвто смисъл е поискана СПЕ, но искането не е уважено. Вещите лица от Повторната СМЕ са основали изводите си на свидетелски показания, при отсъствие на обективни данни за здравословното състояние на пострадалия, което поставя под съмнение правилността на заключението. Съдът е пропускар да констатира, че изводите на вещите лица влизат в противоречие със становището на д-р П., че прегледаният на 10.03.2014 г пациент Д. М. не се нуждае от болнично лечение. Извън вниманието на вещите лица е останало, че в обясненията на подсъдимата се съдържат данни за признаци на инсулт, преживян от пострадалия.

Не следва да бъдат кредитирани писмата на пострадалия, в които е посочено, че не му е давана храна и вода, а и съдът е приел, че подсъдимата му е давала храна и вода, но не в достатъчно количество. По противоречив начин е определен механизмът на причиняване на смъртта, доколкото първата инстанция е приела, че смъртта се дължи на недостатъчно действия, а въззивният съд, че смъртта е причинена от бездействие. Прието е, че заболяванията на пострадалия нямат отношение към настъпилата смърт, а същевременно, при обсъждане на причините за смъртта, освен недохранването, се коментират и заболяванията. При извеждане на доказателствените изводи са кредитирани свидетелски показания, получени от проведени разузнавателни беседи. Не е обсъдено възражението на защитата, че е възможно смъртта да е настъпила от новопоявило се заболяване, например, инсулт, данни за каквото се съдържат в обясненията на подсъдимата. Не са съобразени показанията на св. М. и св. Р., че пострадалият е имал проблеми с паметта, че е живеел в миналото, че е говорел за мъртви хора като за живи. Не са обсъдени показанията на св. Д., че дългогодишната алкохолна употреба е нанесла поражения на психическото състояние на пострадалия. Допуснато е нарушение при приложението на материалния закон, изразило се в невярна преценка на съставомерността по чл. 142 а НК и по чл. 116 НК. Наложено наказание е явно несправедливо.

С жалбата се прави искане за отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

В съдебно заседание на ВКС защитата пледира за уважаване на жалбата.

Подсъдимата се присъединява към становището на своя защитник.

Представителят на ВКП счита, че жалбата е неоснователна.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, намери следното:

Релевираното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК не е налице.

Неоснователно е възражението, че апелативният съд е възпроизвел буквално фактичката обстановка, изложена в мотивите към присъдата на първата инстанция. Когато въззивният съд споделя установените релевантни факти, няма пречка да изложи същите фактически положения, каквито фигурират в мотивите към присъдата, в какъвто случай е допустимо да липсва различие във фактичката обстановка, приета от двете съдебни инстанции. На следващо място, не може да бъде възприет довода, че апелативният съд е пропуснал да извърши собствен анализ на доказателствената съвкупност. Макар и да е счел доказателствените изводи на първата инстанция за правилни, въззивният съд е анализирал доказателствата и доказателствените средства, като е направил собствена оценка и е посочил на кои от тях дава вяра и по какви съображения. Вярно е становището, че гласните доказателства, изводими от многобройните свидетелски показания, извън тези, дадени от св. М. и св. Р., са еднопосочни относно главния факт в предмета на доказване и същите кореспондират с писмените и веществени доказателства, ползвани от съда при формиране на изводите по релевантните факти. Първата инстанция е приобщила част от показанията на свидетелите от досъдебното производство поради липса на спомен относно определени обстоятелства, което е в съответствие с процесуалните изисквания. Неоснователно се възражава срещу анализа на гласните доказателства, изводими от показанията на свидетелите в двете фази на процеса, доколкото между заявеното от тях на досъдебната фаза и на съдебната такава липсва различие. Неоснователно се сочи, че показанията на св. М. и тези на св. Р. обораат обвинителната теза, но са игнорирани от съда. При преценка

на заявеното от тези свидетели са отчетени близките им родствени отношения с подсъдимата / св. М. е нейна дъщеря, а св. Р., фактически зет /, което е повлияло на тяхната незаинтересованост и обективност. От друга страна, съобразено е, че свидетелите имат епизодични впечатления от начина, по който е гледан пострадалия, тъй като живеят в [населено място] и рядко са посещавали [населено място]. С оглед на изложеното, не може да бъде отправен упрек към съда при оценката на техните показания, а възражението на защитата в тази насока не може да бъде уважено. Установено е, че след настаняване на пострадалия в дома на жалбоподателката, през месец май 2013 г, тя е предприела действия по лишаването му от възможност за свободно придвижване, изразило се в заключването му в една от стаите на жилището и заключване на входната врата на апартамента. Не може да бъде споделено възражението на защитата, че, доколкото пострадалият е имал достъп до сервизните помещения, това изключва лишаването му от право на свободно придвижване. За съставомерността на деянието по чл. 142 а НК е от значение лишаването на жертвата от възможност да се придвижва в пространството и да посещава местата, които желае да посети, а „разрешаването“ да излезе от помещението, в което е настанен, за да посети сервизно помещение, при продължаваща забрана за свободно придвижване, не повлиява на съставомерността на деянието, която е налице и в очертаната от защитата хипотеза. Установено е, че пострадалият е молел да бъде извикан ключар, за да го освободи, че е сигнализирал на своите съседи, че се нуждае от помощ, което вярно е оценено в насока на съставомерно поведение по чл. 142 а НК. Освен това, когато полицейските служители са посетили жилището, по сигнал на съседите, след многократно отправян към тях зов за помощ, пострадалият е споделил със св. П. / полицейски служител /, че подсъдимата не му дава достатъчно храна и вода, че му е нанесла побой, че не се грижи пълноценно за него. Тези производни доказателства / данните, изводими от показанията на св. П. / са особено ценни за разкриване на обективната истина, тъй като първични доказателства, изводими от показанията на пострадалия, който не е разпитан като свидетел, а междувременно е починал, не могат да бъдат събрани. За истинността на споделеното от пострадалия може да се направи положителен извод и от писмените доказателства / написаните от Д. М. бележки /, в които е посочено, че той се е нуждаел от помощ, че е бил гладен и жаден, че е бил заключен, че е молел да бъде извикана полиция, пожарна и ключар. На следващо място, от показанията св. П. е установено, че след прегледа на пострадалия в болницата в [населено място], извършен на 10.03.2014 г, пациентът е изразил несъгласие да се върне в жилището на подсъдимата, поради което, по негово искане, е откаран с таксиметров автомобил до апартамента му в[жк]. Не може да бъде споделен довода, че М. се е върнал доброволно в дома на подсъдимата, тъй като е установено, че това се е случило против волята му. Обстоятелството, че още на 10.03.2014 г, е изведен от апартамента в[жк]и е откаран обратно в дома на подсъдимата, е в подкрепа на обвинителната теза, а не я опровергава, каквото е становището на защитата. Това е така, защото Д. М. е бил в състояние на тежко физическо изтощение, което не му е позволило ефективно да се противопостави на подсъдимата, която е организирала превоза обратно до нейния дом. На следващо място, в подкрепа на обвинителната теза са резултатите от огледа на жилището, проведен през 2016 г, когато е констатирано, че прозорците на стаята, в която е пребивавал пострадалият, са заковани. Този факт вярно е интерпретиран от съда като „вземане на мерки“, от страна на подсъдимата, да не допусне намеса на съседите, които да сигнализират органите на реда, че човек, живеещ при нея, се нуждае от помощ. Неоснователно се възразява срещу оценката на показанията,

депозирани от св. Я. - Д.. Свидетелката е заявила, че всичко, което може да каже по случая, го е узнала от подсъдимата. Свидетелката е установила, че не е възприела как са полагани грижи за пострадалия, а М. е виждала само на снимка. Неоснователно се сочи, че от нейните показания е изяснено, че пострадалият е напуснал жилището, тъй като такива данни по делото липсват. Случаят, описан от свидетелката, се отнася за времето след смъртта на М., когато майката на подсъдимата е влязла в стаята му и е констатирала, че бившият ѝ зет не е там. Споделеното в този аспект, изводимо от показанията на св. Я. - Д., е в насока на проявената от подсъдимата загриженост, че близките ѝ ще узнаят за отсъствието на бившия ѝ мъж и ще питат къде е. Опасението на жалбоподателката се е сбъднало, тъй като след близо две години, през които е твърдяла пред дъщеря си, че баща ѝ е в Дом за стари хора, св. М. е отишла в полицейското управление и е обявила баща си за издирване. На следващо място, не може да бъде споделен довода, че на съставомерността на деянието се отразява обстоятелството, че М. е имал препоръка да спазва постелен режим. Това е така, защото от приетите СМЕ-зи е установено, че той е имал нужда от домашно лечение и пълноценен режим на живот и хранене, а застояването на едно място/режим на легло/ е било противоположно заради диагнозата „декубитус“ в областта на гърба. В този смисъл, неоснователно се изтъква, че залежаването на Д. М. е било по медицински показания, което, от своя страна, е изключвало принудителното му задържане в жилището. На следващо място, обстойно е анализирано заключението на СМЕ-зи, касаещи здравословното състояние на пострадалия и причината за неговата смърт. Вещите лица са ползвали медицинската документация, съставена от специалистите, преглеждали пострадалия, резултатите от лабораторни и рентгенови изследвания, наред със свидетелските показания на лицата, които са имали преки впечатления за състоянието на болния. Този подход на вещите лица удовлетворява процесуалните изисквания, поради което не е имало пречка експертното становище да бъде съобразено при формиране на доказателствените изводи. Що се отнася до аргумента, че са игнорирани свидетелски показания, даващи основание за други медицински изводи, той е неоснователен. Липсва различие относно твърденията на свидетелите, че към момента на настаняването на М. при подсъдимата, той е имал нужда от грижи при домашни условия. В такъв смисъл са и показанията на цитираните от защитата свидетели: М., Р. и Д., откъдето следва, че данните, изводими от цитираните гласни доказателствени средства, не биха променили експертните изводи. Не може да бъде споделен довода, че в обясненията на подсъдимата се съдържат признаци за прекаран от пострадалия инсулт, тъй като подсъдимата не е лице със специални медицински познания, което да е компетентно да разпознае признаците на такова заболяване.

Вещите лица са дали категоричен отрицателен отговор на поставения от защитата въпрос дали е възможно смъртта да се дължи на друга причина, например, на онкологично заболяване или инсулт. По експертен път е изяснено и това, че съществуващите при М. заболявания не могат да доведат до летален изход. Пострадалият е страдал от хипертонична болест на сърцето, подагра, алкохолна полиневропатия, декубитус, но към месец май 2013 г. / непосредствено преди настаняването му при подсъдимата / общото му здравословно състояние е било задоволително. За близо една година по-късно, към 10.03.2014 г., М. вече е бил в лошо общо здравословно състояние, определено не само от проявите на алкохолната полиневропатия и възпалителния процес в областта на декубиталната рана, а преди всичко, от значителното редуциране на телесното му тегло, довело до измършавяване и пълно физическо изтощение. Към този момент е бил с тежка

степен на измършавяване, телесното му тегло е било редуцирано с 50 %. Вещите лица са посочили, че причините за редуцирането на телесното тегло до степен на измършавяване са хронично недохранване и обезводняване в продължение на месеци, като в периода след 10.03.2014 г до деня на смъртта му на 1.08.2014 г, влошаването на здравословното му състояние е прогресирало до състояние на „кахексия“, предопределила леталния изход. Липсва противоречие между експертното становище на авторите на СМЕ-зи със становището на д-р П., прегледала пострадалия на 10.03.2014 г, тъй като посочената лекарка е работела в кабинет за „Спешна медицинска помощ“ и нейното мнение, че пациентът не се нуждае от спешно лечение в болнични условия, съвпада с мнението на вещите лица, че водещо в състоянието на болния, към този момент, е била тежката степен на физическо изтощение в резултат на измършавяване, за преодоляване на което е имало необходимост от пълноценно хранене и снабдяване на организма с достатъчно количество вода, постижимо в домашни условия. Що се отнася до възражението на защитата относно психическото състояние на Д. М., вещите лица са разяснили, че заболяването алкохолна полиневропатия би могло да повлияе негативно на централната нервна система и да обуслови проблеми с паметта, за каквито показания са дали св. М., св. Р. и св. Д.. За изхода на делото обаче е от значение, че това състояние не е лишило пациента от възможността да осъзнава случващото се с него, да се оплаква на съседите си, че е гладен, че е жаден, че е държан „под ключ“, че умира, респективно, да декларира пред св. П. желанието си да напусне дома на подсъдимата и да се премести в своето жилище. Съдът е дал правилен отговор на възражението, че подсъдимата не е имала правно задължение да полага грижи за бившия си съпруг, но поемайки по своя инициатива грижите за него, е била длъжна да му осигури нормален живот. Липсва процесуално нарушение при формиране на извода на съда по какъв начин е причинена смъртта на пострадалия, поради следното: Съставът на престъплението по чл. 115 НК визира общата забрана да се лишава от живот друго лице, като законът не се интересува по какъв начин / с действие, с бездействие или със система от действия и бездействия / е постигнат резултата. Съдът е приел, че подсъдимата доброволно е поела ангажимент да полага грижи за пострадалия, което я е задължавало да извършва действия по запазване и поддържане на неговия живот, което тя не е сторила. Липсва противоречие в становището на съда относно съставомерното поведение на подсъдимата по чл. 116 НК, тъй като и двете съдебни инстанции са приели, че е налице съчетание на действие и бездействие, изразило се в проявено нехуманно отношение към М., лишаването му от необходимото за поддържане на живота количество храна и вода, липса на адекватни битови грижи, както и неосигуряване на необходима медицинска помощ. При обсъждане на причините за смъртта съдът е изброил заболяванията на пострадалия, но правилно е приел, основавайки изводите си на СМЕ-зи, че тези заболявания не са причина за леталния изход. Изяснено е, че смъртта се дължи на неполагането на пълноценни грижи за даване на храна и вода на пострадалия, довело до неговото пълно физическо изтощение, състояние на „кахексия“ и смърт. Вярно е, че датата на смъртта е установена, въз основа на обясненията на подсъдимата, но и тя е лицето, в чието присъствие е настъпила смъртта. Приетата от съда дата на смъртта се съдържа и в показанията на св. Я.-Д., а и тази дата не се опровергава от СМЕ на трупните останки, поради което изводът на съда в тази насока почива на надеждна доказателствена основа. Неоснователно се сочи, че отказът да бъде допусната нова СМЕ, както и отказът да бъде назначена СПЕ, са довели до нарушаване на правото на защита. Това е така, защото не всеки отказ на съда да уважи доказателствено искане на страните обуславя процесуално

нарушение, а само този, при който делото е останало неизяснено от фактическа страна, откъдето се е стигнало и до нарушаване на принципа за разкриване на обективната истина. В случая, фактите от предмета на доказване са установени с помощта на приложените доказателствени източници, поради което не е имало процесуална необходимост от уважаване на посочените доказателствени искания. На следващо място, не може да бъде споделен довода, че съдът е основал изводите си по фактите, въз основа на свидетелски показания, изводими от разузнавателни беседи, тъй като при анализа на доказателствата са обсъдени само доказателствените източници, предвидени в НПК, сред които разузнавателни беседи не фигурират, респективно, не са ползвани свидетелски показания, получени чрез възпроизвеждане съдържанието на такива беседи. Въззивният съд е обсъдил причината пострадалият да се върне в апартамента, след прегледа в болницата на 10.03.2014 г, която / причина / е свързана с действията на подсъдимата, организираща превозването му обратно в нейния дом. На следващо място, неоснователно се изтъква, че е налице процесуално нарушение, изразено в споделяне на неправилните правни изводи на първата инстанция. Апелативният съд е изложил собствени правни изводи, които са правилни и са съобразени с процесуалните изисквания за пълнота и прецизност, а предвид изхода на делото във въззивната инстанция / присъдата на първата инстанция е потвърдена /, правните изводи на двете инстанции е допустимо да съвпадат. Обстойно са анализирани елементите от съставите на престъпленията, предмет на осъждането, като за всеки от тях са изложени подробни съображения, поради което възражението на защитата в тази насока не може да бъде споделено.

С оглед на изложеното, ВКС намери, че релевираното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК не е налице, което изключва процесуалната необходимост от отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Бургаския апелативен съд, а искането в тази насока не може да бъде удовлетворено.

ВКС намери, че приетите релевантни факти обвързват подсъдимата със съвкупността от престъпления, за които е осъдена, с изключение на квалифициращото обстоятелство по чл. 116, ал. 1, т. 7 НК: „убийство с користна цел“. Съдебната практика е изяснила, че при посочената хипотеза, убийството се извършва, за да настъпи благоприятен имуществен ефект за дееца за в бъдеще след смъртта на пострадалия. Подсъдимата е получавала пенсията на пострадалия и приживе в качеството на негов пълномощник, а укривайки смъртта му, това фактическо положение е продължило до момента, в който е разкрито, че титулярът на правото е починал. Ето защо, деянието не може да бъде квалифицирано като „убийство с користна цел“, тъй като основанието за получаване на имуществената облага не е настъпило в резултат на смъртта, а е съществувало преди това, когато пострадалият е бил жив и е разполагал с правото да упълномощи подсъдимата да го представлява пред банката, откъдето е получавана облагата. При това положение, правилното приложение на материалния закон предполага от правната квалификация по чл. 116 НК, предмет на осъждането, да отпадне квалифициращото обстоятелство по чл. 116, ал. 1, т. 7 НК: „убийство с користна цел“, а подсъдимата да бъде оправдана по посоченото обвинение. Допуснатото нарушение на материалния закон може да бъде отстранено от настоящата инстанция, която разполага с правомощие да оправдае жалбоподателката по чл. 116, ал. 1, т. 7 НК, на основание чл. 354, ал. 1, т. 2 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК. Случаят обаче не предполага смекчаване на наложеното наказание, тъй като отпадането на едно от квалифициращите обстоятелства не се отразява съществено на степента на обществена опасност на деянието, която остава изключително висока и има приоритетно значение при индивидуализацията на наказателната отговорност.

Останалите правни изводи на въззивния съд, относими към другите престъпления, включени в съвкупността, са правилни и се споделят от настоящата инстанция, поради което не се налага тяхното преповтаряне, а възражението на защитата в тази насока е неоснователно и не може да бъде уважено.

ВКС намери, че липсва нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК.

В жалбата не са изложени съображения в подкрепа на това касационно основание, но за пълнота на изложението, настоящата инстанция намира за необходимо да отбележи следното: Въззивният съд е съобразил завишената степен на обществена опасност на всяко от инкриминираните деяния, от една страна, и невисоката степен на лична обществена опасност на дееца, от друга страна, при което е индивидуализирал всяко от наказанията при спазване на процесуалните изисквания, залегнали в чл. 348, ал. 5 НПК. Вярно е становището на съда, че определеното по съвкупност общо наказание: седемнадесет години „лишаване от свобода“, при „строг“ режим, би могло да изпълни целите по чл. 36 НК. Липсва основание за проява на по-голямо снизхождение към подсъдимата, за поправянето на която е прието, че не се налага същата да изтърпи някоя от по-тежките алтернативи на наказанието по чл. 116, ал. 1 НК / „доживотен затвор“ или „доживотен затвор без замяна“ /. Следователно, наложеното наказание „лишаване от свобода“ за срок от седемнадесет години, при „строг“ режим, се явява справедливо, поради което не възниква основание за неговото смекчаване от настоящата инстанция.

С оглед на изложеното, ВКС намери, че касационната жалба е частично основателна и като такава следва да бъде частично уважена.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 4 и т. 1 НПК, ВКС, III НО,

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ решение на Бургаски апелативен съд № 161 от 19.11.2020 г, по ВНОХД № 165/20, като ОПРАВДАВА подсъдимата В. Я. Г. по обвинението по чл. 116, ал. 1, т. 7 НК.

ОСТАВЯ в СИЛА решението в ОСТАНАЛАТА ЧАСТ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: